

Mahtab Ghiaei, oprichtster van Yazd Banoo Cycling

“Mannen moeten hun ogen maar sluiten als we voorbijrijden”

Iraanse vrouwen vechten voor het recht om te fietsen

Twee weken nadat Roger De Vlaeminck zijn derde Milaan-Sanremo won, installeerde ayatollah Khomeini in Iran een fundamentalistische islamitische republiek. In het land begon het gevecht van de helft van de bevolking om zelfs maar te mogen fietsen. 43 jaar later is dat nog altijd niet evident. Maar steeds meer dappere vrouwen eisen hun recht op twee wielen op.

Olijk taterend fietsen mijn zus en ik achter Mahtab en Farogh aan, langs een brede laan met best wat autoverkeer in de oude stad Yazd. Plots duiken de vrouwen hard in de remmen. Een auto heeft hen klemgereden, zo razendsnel dat we bijna op elkaar rijden. De deuren zwaaien open en twee mannen in zwart maatpak stuiwen op ons af. Ze brullen tegen onze twee begeleidsters, die daar volmaakt kalm onder blijven. Farogh draait zich om en fluistert ons toe wat het probleem is: fietsende vrouwen, en dan nog buitenlandse, van wie er één alleen een petje draagt, dat is des duivels. En dat op twee leenfietsen van de stad. De

hoeveelheid opgestapelde zonden is niet te vatten. “Het is de zedenpolitie”, verduidelijkt Farogh nog snel. Ik voel het bloed uit mijn gezicht wegtrekken. In een mum van tijd gaat de hoofddoek op, friemelen we onze mantels dicht, en staan we te beven als een rietje. Niet zo onze Iraanse vriendinnen. Kalm en vriendelijk, op onderdanige en licht klagerige toon, bepleit Mahtab de zaak. Dat we de hoofddoek vergeten waren door het petje. Dat we onschuldige toeristen zijn die zo graag hun sublieme, unieke, wondermooie stad Yazd bezoeken. Dat we fietsen omdat het zo gezond is, goed voor het klimaat bovendien. Dat we ultraard de fietsen zullen teruggeven, als ze dat wensen, en

de boete zullen betalen als dat moet. Dat we niets kwaads in de zin hebben.

Ondertussen bijten wij onze lippen stuk van eerlijke schaamte. We hebben onze vriendinnen dik in de problemen gefietst, letterlijk. Wat zullen de gevolgen zijn voor de club? Wat voor hen beiden? En voor ons? Als Farogh zich weer omdraait en onze betrokken gezichten ziet, knipoogt ze met een sluiske glimlach. “Maak je geen zorgen! Wij maken dit zo vaak mee. Mahtab heeft het onder controle. Kijk maar, ze zijn al veel rustiger!”

De basij, de mannen van de beruchte religieuze politie, roepen nog steeds, druk wijzend naar de fietsen, naar ons, maar hun volume is inderdaad wat gezakt. Overtuigend schuld bewust blijft Mahtab pleiten. En dan is het voorbij. Even abrupt als het begon, stappen de mannen in de auto, slaan de deuren ostentatief hard dicht als laatste onderstreping van hun macht, en sjezen weg.

Mijn zus en ik staan nog steeds aan de grond genageld. Mahtab, een en al geruststellende glimlach, excuseert zich in alle talen. Zij excuseert zich, terwijl wij ‘in de fout’ gingen. Ze vindt het zo erg voor ons dat we dit moesten meemaken. “Ze zouden zo blij moeten zijn met

tekst en foto's Trui Hanouille

© Ali Hashemi

“Ze denken dat vrouwen fietsen voor de seks. Omdat ze hun heupen en kont tonen. Maar wij fietsen niet voor mannen, ze moeten hun ogen maar dicht doen! Het is gewoon persoonlijke wrok van religieuze conservatieven met macht”

toristen, ze zouden gastvrij moeten zijn, ze bezorgen ons zo'n slecht imago”, zegt ze. De leenfietsen zullen opgehaald worden en we moeten te voet verder. “En het is geen probleem voor de club, maak je écht geen zorgen. We hebben dit al vaker meegemaakt. Mijn man zal straks bellen. Het komt goed, ik heb goede connecties met de stad.”

Uren later trillen wij Belgen nog na, terwijl de twee vrouwen alweer keuvelend en schaterend door de stad walsen. Later die dag belt Mahtab. De fietsen krijgen we niet terug, maar niemand moet naar het politiekantoor. Er komt geen boete, het blijft bij een waarschuwing.

— Kleine grote dames

Maanden eerder begon ik de research voor mijn groot verhalenproject *Move she does*, over baanbrekende vrouwen en meisjes die bakens verzetten met hun voertuigen. Ik doorkruiste Iran al zes keer tussen 1999 en 2014, waarvan vijf keer op mijn eigen motor vanuit België, telkens met mijn vriendin, twee vrouwen op twee motoren. Dit keer vlieg ik naar Teheran en huur een auto. Mijn zus Sabien vergezelt me de eerste twee weken, daarna blijf ik nog vier weken om de portretten en verhalen te maken.

Met het vermoeden dat fietsen voor vrouwen in Iran vast geen evidentie

is, dook ik tijdens mijn research in het internet. Iedere zichzelf respecterende Iranier zit op Instagram en in geen tijd vond ik een vrouwenfietsclub, Yazd Banoo Cycling. Een volggklik, één bericht, een snelle uitwisseling van gsm-nummers, en de ontmoeting met Mahtab Ghiasi, leidster van de club, was geregeld. Nog nooit was een contact zo snel en moeiteloos verlopen. Geen extra vragen naar waarom en hoe en wat, gewoon een bericht vol vertrouwen: ‘We zien elkaar in april.’

Banoo, zo leerde ik, is een Perzische meisjesnaam en betekent ‘grote dame’ en ‘prinses’.

Twee maanden later rijden we Yazd binnen, een etje met de luxe van Google Maps. Jaren terug reden we hier met volgeladen motoren nog op kompas en een summiere kopie van een stadsplannetje. Heel andere koek, maar het lukte ook. Moeiteloos vinden we nu het Friendly Hotel, een traditioneel lemen *guesthouse* dat zijn naam alle eer aan doet, al spreekt niemand een woord Engels.

Even later staat ze er, Mahtab Ghiasi, oprichtster en baas van Yazd Banoo Cycling, anderhalve meter zelfzekerheid en innemende glimlach, in een losse fleurige hoofddoek en *manteau*, een halflange dunne mantel die de vrouwelijke vormen verhult. Ze heeft haar dochtertje Kimia meegebracht. Zoals gebruikelijk in Iran is de begroeting tegelijk hoffelijk en hartelijk. Dat ze zo trots is dat ik haar club heb uitverkoren, dat ze al onze wensen zal vervullen.

Morgenochtend om 5 uur brengen ze onze huurfietsen en gaan we rijden met een groepje Banoo's. Tijdens de lente en de zomer rijdt de club altijd kort na zonsopgang, in de andere seizoenen eerder 's avonds. Alles om de hitte en de drukte te vermijden.

— Eat ramadan

Die ochtend hijsen we onszelf in de mantel en hoofddoeken, pullen nog met weerbarstig haarlokken, en grissen een rugzakje en water mee. Negen vrouwen en een meisje wachten ons nieuwsgierig op. De meesten spreken geen Engels of zijn te verlegen. Iedereen stelt zich voor, maar nu onthoud ik alleen ‘Laughing Yoga’, de clown van de groep. We krijgen robuuste gele

Foto: Advertising

huurfietsen, inclusief helmen en handschoenen. Deze club neemt veiligheid au sérieux.

“We fietsen eerst een rondje door de oude stad en gaan daarna ontbijten. Ik heb al gereserveerd”, zegt Mahtab.

“Kunnen we ontbijten tijdens de ramadan?” vraag ik verbaasd. Met een samenzweerderige knik zegt ze: “Ja hoor, we *will eat ramadan!*” De hele groep schiet in de lach. ‘*Eat ramadan*’ wordt instant een staande uitdrukking.

We zigzaggen door de nog lege steegjes, uitgelaten als een meute jonge honden. Eindpunt is een opvallend etablissement met gesloten rolluiken. Twee tellen later schuift het luik half omhoog en wurmt iedereen zich naar binnen. Zo doen ze dat hier dus: een bevriende uitbaatster zoeken die bereid is de ramadan-regels te overtreden voor een bende ongeregeld. Op één clublid na, die de ramadan strikt volgt, ontbijt iedereen: eieren, groenten, brood, fetakaas, pittige koffie, ontelbare vragen beantwoorden en obligate selfies.

‘*Eat ramadan*’ is een groot succes.

— City of bicycles

Yazd, mijn lievelingsstad in Iran, ligt in het oosten van het land aan de rand van de woestijnen Dasht-e Lut en Dasht-e Kavir. In 2017 erkend als Unesco Werelderfgoed geldt Yazd als de oudste permanent bewoonde lemen stad ter wereld. Lage lemen huizen wisselen elkaar af met rijkelijk gedecoreerde herenhuizen, moskeeën, hamams, bazaars, kegelvormige waterreservoirs, tuinen, en kleine karavanserais, logementen voor doorreizende karavanan langs de Zijderoute. Het bevoeiingssysteem van *qanats*, ondergrondse aquaducten, voorziet de stad al eeuwenlang van water. Het is een wonderlijk voorbeeld van de inventiviteit van de mens om met beperkt beschikbare middelen te overleven in de woestijn. Het uitgestrekte oude centrum is een doolhof van steegjes en overdekte tunneltjes tussen dikke lemen muren. Het meest markante aan de stad, best te zien vanop de daken, zijn de *badgirs*, windtorens die de geringste bries opvangen en naar de huizen eronder sturen. Airco avant la lettre.

Yazd gaat als ‘City of Bicycles’ ook prat op 100 jaar fietsgeschiedenis. Voor

de vlakke oude stad, met de wirwar van smalle straatjes, gaanderijen en aardeweggetjes, kan men zich geen beter voertuig wensen. Handelaars lasten enorme rekken voor en achter op hun fietsen, textielarbeiders omwikkelden zich met cirkelvormige balen geverfd garen om zo de tapijtweverijen te bedienen, regeringsambtenaren bezochten de meest afgelegen dorpen uit de regio per fiets. Ook yoghurt brachten ze per fiets rond. De koerier legde een dikke sjaal op het hoofd, daarop kwam een groot houten dienblad met de schalen yoghurt, en in een uiterst verfijnde balans, met één hand aan het stuur en de andere aan het dienblad, zoefde hij door de nauwe steegjes naar zijn bestemming.

Maar Yazd werd groter, net als de behoefte om zich sneller en verder te verplaatsen. Fietsen maakten plaats voor brommertjes die iedereen uit de weg toeteren. ‘*Als een mens 's morgens het huis verlaat, weet hij eigenlijk niet of hij 's avonds met een gezond hoofd en gezonde handen en voeten thuiskomt of niet!*’ jammert een Perzische blog.

De stad zou nog altijd het grootste aantal fietsen per hoofd van de

VROUWENFIETSEN IN IRAN

bevolking in Iran tellen, maar daar heb ik mijn twijfels bij. Eens weg van de steegjes, op de bredere lanen en in de moderne stad rond het centrum is geen fiets meer te bekennen. Koning auto, zoals in de rest van de wereld.

— Wiegende heupen en draaiende konten

Opvallend: in die hele fietsgeschiedenis vind je geen enkele vermelding van vrouwen. In tegenstelling tot motorrijden, was en is er geen wet die vrouwen en meisjes verbiedt om te fietsen. Maar naast de echte wetten, zijn er de ongeschreven wetten van religieuze conservatieven. Ze hanteren vandaag hetzelfde discours als de Europeanen aan het eind van de 19de eeuw, toen de eerste vrouwen op fietsen stapten: het is onzedig, aanstootgevend en onfatsoenlijk. Dat vrouwen dankzij de fiets vrijheid en onafhankelijkheid verwerven, willen ze niet weten.

Mahtab legt uit: "Het achterliggende idee is dat vrouwen fietsen voor de seks. Omdat ze hun heupen en kont tonen. Maar wij fietsen niet voor mannen, ze moeten hun ogen maar dicht doen! Het zijn hun zaken niet! Het is gewoon persoonlijke wrok van religieuze conservatieven met macht."

Sinds 2018 is 3 juni uitgeroepen tot Wereldfietsdag. Ook in Iran maken de fietsers er een evenement van. Maar in verschillende steden in Iran kondigden machthebbers al maatregelen aan. In 2021 verbood een stad in Noordoost-Iran fietsen in het openbaar voor vrouwen.

— De aanval

Precies een week na mijn uitstap met de Banoo's ben ik 1000 kilometer bij hen vandaan en krijg ik een bericht van Mahtab: "Dag Trui, ik had een zeer moeilijke week. Een aantal zeer religieuze vrouwen kwam in actie tegen ons, fietsende vrouwen. Ze gingen naar de Shora van Yazd (de Islamitische Raad, een soort gemeenteraad) en eisen dat we een verbod krijgen. We stellen een verklaring op om onze rechten te verdedigen. Maak je geen zorgen, we pakken de zaak aan."

Ik val van mijn stoel. Meteen koppel ik die aanklacht aan onze aanvaring met de basij en voel me schuldiger dan ooit. Maar dat blijkt later onterecht.

Mahtab vertelt: "Nog tijdens de ramadan lanceerden we een oproep om

te gaan fietsen. Veel vrouwen kwamen, en we hadden een leuke en uitgelaten fietsdag. Zonder dat we dat wisten, heeft een mullah een video van ons gemaakt. Hij stuurde die beelden naar andere religieuze fanaticelingen. Daarna legde een groep hijabi-vrouwen (zeer conservatieve religieuze vrouwen; red.) een officiële klacht neer bij de Shora. Ze vinden ons een schande en zeggen dat we de religieuze regels overtreden. Ze willen niet meer dat vrouwen nog op straat fietsen in Yazd. We stonden paf. Het was de moeilijkste dag sinds het bestaan van de club."

— Wij blijven fietsen!

Met de hulp van enkele advocaten formuleert Mahtab een statement. De club gaat fietsen en maakt er een video van. Buiten de stad, langs een verlaten weg, stellen ze zich op in een lange rij: 48 fietsers, onder wie 10 mannen en jongens. Op de voorgrond leest de dapper Mahtab kalm en helder het statement voor. Ze post het op de Instagrampagina van de club, als publiek antwoord op de aanklacht van de hijabi's.

"Verklaring van de vrouwelijke fietsers van Yazd betreffende de Openbare Vergadering van de Gemeenteraad over fietsende vrouwen. Wij verwachten een

openbare en eerlijke bijeenkomst om te praten met de gerespecteerde leden van onze gemeenteraad.

Wij willen fietsen. Het is ons recht. We fietsen met hijab. Vrouwen hebben het recht om te fietsen. Het is een natuurlijk recht voor mannen én voor vrouwen. Het is niet tegen de religie. Wij doen niets slechts. Wij fietsen gewoon voor de gezondheid, voor de natuur, voor het klimaat. We houden ons niet bezig met politiek, dat zijn onze zaken niet. Wij zijn goede burgers in de samenleving. Fietsen is goed voor alles! Voor de aarde, voor de gezondheid, voor alles en iedereen. Wij willen fietsen! Jullie kunnen ons niet tegenhouden!

Bijgevolg vragen wij officieel om naar de Shora te mogen komen. Net als de aanklagers hebben wij het recht om onze verklaring voor te lezen in de Shora. Wij hebben het recht om gehoord te worden!

Bij de post staat een rij hashtags die er niet om liegen: #Fietsen_voor_vrouwen #Fiets_voor_iedereen #Geen_gender_discriminatie #gelukkige_dames #Yazdi_vrouwen_steuken_het_milieue #Yazd_Millieuvriendelijke_Stad #Natuurfietsers #Yazd_stad_van_fietsen

De reacties op het statement blijven niet uit. Uit alle hoeken van het land krijgen de vrouwen steun en de post wordt

massaal gedeeld. Maar er komen ook aanvullende reacties van religieuze conservatieven, die op hun beurt de mond gesnoerd worden door verdedigers van de club. Sommigen zijn bang en vragen Mahtab om de post te verwijderen. Maar ze weigert. De post heeft inmiddels 14.000 views.

De club dient ook officieel een verzoekschrift in om gehoord te worden door de Shora. Maar het antwoord blijft uit. Dagen en weken gaan voorbij. "We wachten op hun antwoord", zegt Mahtab. "Als ze niet antwoorden, is dat slecht voor hen. Iedereen kijkt mee, iedereen wacht op hun reactie. Tot dan gaan wij gewoon door met fietsen, en we publiceren over elke activiteit op Instagram."

— De fiets genaamd Hanouille

Een week later ben ik terug in Yazd. Mijn zus is inmiddels weer thuis en ik rijd nog vier weken door het land om meer baanbrekende verhalen van vrouwen en meisjes op te tekenen. Ik wil opnieuw op stap met de Banoo's, die een langere rit hebben gepland. Om niet opnieuw in het vaarwater van de stadsdiensten te komen, vraag ik of ik een fiets kan huren van een van de leden. Maar er is een lid dat stopt met fietsen en haar fiets verkoopt. Omdat ik weet dat de

“Na enkele aanvaringen met de zedenpolitie ben ik met de rechter gaan praten, en met andere mannen met macht. Ik vertelde hen dat we alleen maar fietsen om te werken, te winkelen, voor de gezondheid. Dat we geen politieke agenda hebben”

club geregeld vrouwen en meisjes leert fietsen, bedenkt ik dat het cool zou zijn dat er een extra fiets beschikbaar blijft. Ze vraagt er 80 euro voor. Hoe de fiets er ook uitziet, dat is een prima deal.

Die avond nog leveren ze de fiets aan huis: het is een stevige mountainbike met zes versnellingen, brede banden en functionerende remmen. Verkocht! Megacool, ik heb nu mijn eigen fiets in Yazd. “En jullie moeten die gebruiken voor wie dat wil, vrouwen die willen leren fietsen of bezoekers, het maakt niet uit”, zeg ik tegen Mahtab.

Ze is zichtbaar trots en blij. “Maar dan moet je je fiets wel een naam geven”, zegt ze. Ik kom er niet meteen op en zij zegt: “Hanouille is een goede naam.” Geregeld.

De volgende dag trek ik er alleen op uit met mijn nieuwe aanwinst. Apetrots laveer ik door de straatjes, geregeld stoppend om mijn coördinaten te checken. Het harde plastic zadel kipt constant en moet worden vervangen. Een bel, een slot en een gsm-houder zouden ook geen overbodige luxe zijn.

Bij een norse fietshandelaar die laatdunkend naar mijn mooie fiets kijkt,

leg ik in mijn beste gebarentaal uit wat ik nodig heb. Ik kies het duurste zadel: goed voor 4,3 euro. Ook de andere attributen zitten in dezelfde prijscategorie. Ik kijk rond en zie aan de muur een prachtige, matgrijze Overlord-mountainbike met voorvorkvering en schijfremmen. “Dát is pas een fiets!” zegt de handelaar, inmiddels al iets milder. “Hij kost 400 euro en is elke slot en een gsm-houder zouden ook geen overbodige luxe zijn. Bij een norse fietshandelaar die laatdunkend naar mijn mooie fiets kijkt,

VROUWENFIETSEN IN IRAN

als ik in Yazd kom wonen. Er waait nog een thee aan en uiteindelijk nemen we hartelijk afscheid.

— **Gele petjes en rode duimen**

Later die dag rijden we uit met de club. Met een bende van twintig verzamelen we. Omhelzingen, begroetingen, chaos. Laughing Yoga is er weer bij, net als Behjad en haar jongste dochter. Geel is de clubkleur, de kleur van geluk, optimisme, creativiteit, wijsheid en hoop. Iedereen heeft minstens één geel kledingstuk of attribuut: een sjaal, een pet, een vlag, de badge van de club. Mahtab deelt invulformulieren uit. Het is precies wat ik denk: een formulier waarbij elke deelnemer aangeeft de organisator niet verantwoordelijk te stellen voor gebeurlijke ongevallen. Iedereen ondertekent met een rode duimafdruk.

“Iedereen is welkom in onze club”, zegt Mahtab. “Ook zij die niet kunnen lezen en schrijven. Als ze te arm zijn om een fiets te kopen, kunnen ze die voor een prikje huren. De club is voor iedereen, je klasse doet er niet toe. Op de fiets zijn we allemaal dezelfde. Ooit zat een van onze leden zonder koelkast. Ze had geen geld voor een nieuwe, maar iedereen heeft bijgelegd. Ze weende toen we haar die koelkast gaven, zo aangedaan was ze. Maar we helpen niet alleen financieel. We ondersteunen elkaar ook mentaal, in liefdesperikelen bijvoorbeeld. Niemand staat er alleen voor. Wij zijn samen één familie.”

In een lange colonne fietsen we langs ruime lanen, soms met, soms zonder fietspad. Het gaat traag, zo kan iedereen bijpraten. Zodra we de stad uit rijden, komen we op rustige, lege wegen. Het blijft vlak, maar de paden worden hobbeliger en zanderiger. Het is me al opgevallen dat de clubleden met weinig druk in de banden rijden. Harder trappen dus, maar wel stabiel in het zand.

Na ruim een uur komen we aan in het lemen dorpje Shahediyyeh, dat zoals vele dorpen rondom Yazd half uit ruïnes bestaat. We stoppen aan een lange, overdekte gang die naar de binnenplaats van een prachtig gerestaureerde guesthouse leidt, Bame Aramesh Peaceful Eco-Residence. De thee staat al klaar. Een deur met kleurrijke glasramen geeft toegang tot twee grote ruimtes. In de nissen rondom staan oude gebruikvoorwerpen: spoelen,

theepotten, stenen kommen, een oude klok. Zoals gebruikelijk in Iran is de vloer bedekt met voltapijt en kussens tegen de muren. Elham, een warmhartige bom energie, zet zich naast mij. Om een of andere reden klikt het tussen ons. Dan zet iemand muziek op en beginnen de vrouwen te dansen. Met een natuurlijke vanzelfsprekendheid heupwiegen de vrouwen door de kamer, wervelen om elkaar heen, schudden met borsten en schouders. Ik houd het bij meeklappen. Mijn westers lijf is te verlegen, en zij zijn te goed.

— **Feest in de stad**

“Mijn vader leerde me fietsen als kind”, vertelt Mahtab later. “Maar serieus fietsen, naar het werk, en om te winkelen, doe ik pas vijf jaar. Mijn vader fietste niet, maar mijn moeder wel. De politie hield haar vaak tegen. Ze zeiden dat fietsen verboden was voor vrouwen. Maar mijn moeder bleef fietsen. Toen ze een keer haar fiets in beslag namen, kocht ze gewoon een andere. Ze is altijd blijven fietsen, tot aan haar dood.”

“Fietsen maakt me dolgelukkig”, zegt Mahtab. “Telkens als ik ga fietsen, zie en hoor ik nieuwe dingen. En het is ecologisch, ik wil bijdragen aan een gezonder klimaat, een betere maatschappij.”

Op een dag was ze het beu om alleen te fietsen. Ze maakte een Instagram-account, postte foto's van fietstochtjes en kondigde aan waar en wanneer ze zou gaan fietsen. “Voor de eerste Banoo-trip waren we met z'n tweeën. We toonden onze foto's aan vriendinnen en die wilden ook mee. Er kwamen er elke keer meer, de ene stak de andere aan. Nu, na een dik jaar, zijn we met 600. We vierden ons eenjarig bestaan in een groot hotel. 200 vrouwen

kwamen naar het feest. Het hotel sponsorde de drank, het gebak en de muziek; bedrijven gaven ons cadeautjes als steunbetuiging. Mensen applaudieerden. Het was onvergetelijk en een echte aanmoediging voor de hele groep.”

— **Iedereen baas**

Er zijn nog andere vrouwenfietsclubs in Iran: in Teheran, Shiraz, Bandar Abbas, Isfahan, Mashhad, Kashan en nog een paar steden. Mahtab weet niet wie de eerste was. “Maar dat is ook totaal onbelangrijk”, zegt ze. “We kennen elkaar, we houden contact, we beschermen elkaar. In een aantal steden, zoals de onze, zijn er geregeld problemen, in andere, meer progressieve steden is er nooit een probleem. Binnenkort ga ik naar Zahedan. Een kennis van mij wil daar ook een vrouwenfietsclub oprichten en ik ga haar helpen.”

Ze leerde ondertussen ook al meer dan 60 vrouwen fietsen. “Ik wil meer en meer vrouwen op de fiets krijgen. En ik wil vrij kunnen rijden, zonder aangevallen te worden. Ik wil niet bang zijn, maar veilig is het nog niet. Sommigen, vooral mannen, willen niet dat we fietsen. Het is niet eerlijk. Na enkele aanvaringen met de basij ben ik met de rechter gaan praten, en met andere mannen met macht. Een voor een. Ik vertelde hen dat we alleen maar fietsen om te werken, te winkelen, voor de gezondheid. Dat we geen enkele politieke agenda hebben. Tot nu sprak ik al met elf machthebbers over onze groep. Ze begrepen me nu beter, weten wie ik ben en steunen me zelfs. Beetje bij beetje verandert hun mening. Het is mijn verantwoordelijkheid dat de andere vrouwen veilig zijn, zodat ze naar de evenementen kunnen komen zonder bang te moeten zijn.”

— **De Shora**

Op 24 mei 2022 komt de zaak van de Banoo's eindelijk voor de Shora van Yazd. Een apetrots Mahtab stuurt me achteraf enkele beelden, ook te zien op de officiële Instagram-account van de Shora. Die bericht over 'de discussie over het creëren van geschikte infrastructuur in de stad voor fietsende vrouwen'.

De foto's doen mijn mond openvallen. Ik zie 35 dappere Banoo's in de raadzaal, minstens vijf van hen, onder wie Mahtab, hielden hun fietshelmen op.

scheelde driekwart fiets of
sieur Paris-Roubaix was
lijnaam voor altijd kwijt.
6 liet **Tom Boonen** zich
allerlaaste bocht op de
room ringeloren door
onleem Australiër. In
gend kleurrijk detail
Bom van Balen
haal van zijn net-
ge in de Hel.
acht De Vlaemir
fe tisten. Naast
oer Erik, ook di
ert De Vlaem
ische driekleur
in 1993 een fatal
in de cross van
en-Berg. Net g
krlijgt de verg
en regulem.
nners dan Le
zijn afscheid
and gerold.
er een aantal
vallig dicht in
en een **top**-
wielrijders u
- en doen e
een top 30
harken bij.
knechten va
rsstrijd op
van Volkege
In het Roge
lon in Eeklo
rikaanse
Beat Breu |
ch, wereld-